

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 3T/29/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212010321
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Mihaláková
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2014:7212010321.2

Rozhodnutie

Okresný súd Košice II samosudkyňou JUDr. Soňou Mihalákovou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20. 11. 2014 v Košiciach takto

r o z h o d o l i :

obžalovaná

W. H. nar. XX. XX. XXXX v Y., bytom Y., C. 6, t.č. bez pracovného pomeru

je v i n n á , ž e

po predchádzajúcej dohode s J. R. sa dňa 28. 1. 2011 asi o 05,00 hod. vlámala do skladu autoservisu firmy D., s.r.o. v Košiciach na N. tr. č. XX tak, že vypáchili drevené okno a vnikli do skladu, z ktorého odcudzili dve sady žiaroviek, 6 ks palivových filtrov - diesel, 8 ks palivových filtrov -benzín, 36 ks koncových trysiek, 40 ks žhaviacich sviečok, 3 ks kladiek, 62 ks zapalovacích sviečok, 2 ks vrtačiek zn. Bosch a 1 ks dvojpodlažný kufrík, čím spol. D. s.r.o. Košice spôsobili škodu vo výške najmenej 2 151,83 eur a poškodením zariadenia škodu vo výške 84, 61 eur, pričom bola trestným rozkazom Okresného súdu Košice II sp. zn. 7T 20/2010 zo dňa 29. 6. 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30. 7. 2010, odsúdená pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zákona,

t e d a

spoločným konaním si prisvojila cudziu vec tým, že sa jej zmocnila, spôsobila tak malú škodu, čin spáchala vlámaním a za taký čin bola v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdená,

t ý m s p á c h a l a

prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona.

Z a t o j e j u k l a d á :

Podľa § 212 ods. 3, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 / šesťnásť / mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona pre výkon trestu ju zaraďuje do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zrušuje vo výrokoch o treste trestný rozkaz Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T 179/2011 zo dňa 29. 6. 2011, ktorým jej bol podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona uložený trest povinnej práce v trvaní 100 hodín, rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T 5/2012 zo dňa 2. 4. 2012, ktorým jej bol podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona uložený trest povinnej práce v trvaní 200 hodín a trestný rozkaz Okresného súdu Košice I sp. zn. 0T 96/2013 zo dňa 7. 6. 2013, ktorým jej bol uložený podľa § 212 ods. 2 Tr. zákona podmienený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov

na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku povinnosť nahradiť škodu vo výške 2 236,44 eur / dvetisícdvotridsaťšesť eur a štyridsaťštyri centov / poškodenej spol. D. s.r.o., Košice, H. XX, IČO: XX XXX XXX a podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku ju so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Obžaloba v prejednávanej veci bola podaná dňa 6. 3. 2012 aj na spoluobč. J. R.. Po vyhlásení dokazovania za ukončené na poslednom hlavnom pojednávaní dňa 26. 9. 2013 bolo konanie vedené proti nemu vylúčené na samostatné konanie v súlade s ust. § 21 ods. 1 Tr. poriadku, pretože sa proti nemu viedlo súčasne na Okresnom súde Košice II aj konanie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona. Na uvedenom hlavnom pojednávaní bola obž. W. H. uznaná vinnou z prečinu krádeže spolupáchateľstvom tak, ako je to uvedené aj vo výroku tohoto rozsudku.

Odvolačný súd uznesením sp. zn. 8To 12/2014 zo dňa 17. 2. 2014 zrušil prvostupňový rozsudok a vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie, pretože dospel k záveru, že vo vzťahu k J. R. prvostupňový súd pochybil v tom, že ho v rozpore so zásadou prezumpcie neviny zahrnul do výroku odsudzujúceho rozsudku, ktorý sa týkal iba obž. W. H..

Na základe uvedeného súd nariadil nový termín hlavného pojednávania vo veci. U E. R. bolo uznesením sp. zn. 3T 120/2013 zo dňa 6. 6. 2014, právoplatne dňa 17. 6. 2014, zastavené trestné stíhanie podľa § 290 ods. 1, § 281 ods. 2, § 215 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona. Na hl. pojednávaní dňa 16. 10. 2014 obžalovaná navrhla, aby bolo dokazovanie doplnené výsluchom svedka J. R.. Súd ho v procesnom postavení svedka vypočul na hl. pojednávaní dňa 20. 11. 2014.

Na základe pôvodného rozsahu dokazovania na hl. pojednávaní, v ktorom bol J. R. vypočutý v postavení spoluobžalovaného, a aj po jeho doplnení výsluchom J. R. ako svedka, potom ako bol po ukončení dokazovania pred záverečnými rečami vylúčený na samostatné konanie a trestné stíhanie bolo voči nemu neskôr právoplatne zastavené, dospel súd k záveru o vine obžalovanej tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku, pričom vychádzal zo zváženia jednotlivých dôkazov samostatne ako aj v ich vzájomnej návaznosti. Bral na zreteľ výpovede obžalovanej, svedkov, znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia a listinné dôkazy v spise obsiahnuté a z pripojených spisov.

Na začiatku hlavného pojednávania obžalovaní vinu popreli.

J. R. ako spoluobžalovaný vypovedal, že spoluobžalovaná, s ktorou sa pozná od strednej školy a boli dávnejšie aj milencami, preto najprv tvrdila, že ho vôbec nepozná a nikdy s ním na mieste činu nebola, aby sa o ich stretnutí nedozvedela jeho družka Z. I. H.. Na svoju obranu tvrdil, že sa na mieste činu nachádzal ale so spoluobžalovanou iba sedeli po celý čas vo vozidle, rozprávali sa, fajčili, z auta vôbec nevystúpili. Zdržali sa tam asi 15 minút, zámerne vyhľadal toto odľahlejšie miesto, pretože chcel mať so spoluobžalovanou pohlavný styk, k čomu však nedošlo. Na tomto mieste bol aj predtým s inými ženami, s obžalovanou tam bol po prvýkrát. Spoluobžalovaná bola priateľkou jeho družky, zmenilo sa to, keď sa dozvedela, že „jej zahýba“, hádala sa so spoluobžalovanou, „naťahovala sa s ňou“. V inkriminovaný deň boli spolu asi tri hodiny, predtým sa vozili po meste, z miesta činu ju odviezol domov, pred bránu bloku na sídl. Ťahanovce, bolo to okolo 21,00 hod.

Obž. W. H. uviedla k svojmu počiatočnému tvrdeniu, že obžalovaného vôbec nepozná, že to urobila preto, aby sa o ich stretnutí nedozvedela družka spoluobžalovaného, aj keď asi niečo „tušila“, dala jej to najavo pri ich stretnutí, neboli nikdy priateľky. Milencami boli naposledy v r. 2008, schádzala sa s ním, lebo ho mala rada ako kamaráta. S obžalovaným sa stretla okolo 18,00 hod., vozili sa asi 4 hodiny po meste, boli asi na troch „zašitých“ miestach asi preto, že s ňou spoluobžalovaný chcel niečo mať. V aute iba sedeli, rozprávali sa a fajčili. Po celý čas sedel za volantom, ona vedľa neho vpredu, ohorky z

cigariet dala do popolníka alebo ich vyhodila vonku cez svoje okno, obžalovaný so svojimi cigaretovými ohorkami urobil asi to isté, či vyhodil vonku svoj ohorok cez jej okno, na to nevedela odpovedať. Nasledujúci deň mala pre ňu prísť domov polícia, lebo svojvoľne asi pred mesiacom odišla z liečenia.

Svedkovia N. H., V. H., N. H. / otec, matka a sestra obžalovanej / tvrdili, že sa na prítomnosť obžalovanej doma v inkriminovanom čase pamätajú v súvislosti s jej liečením. N. H. a V. H. zhodne vypovedali, že obžalovaná mala ísť na liečenie, preto ju žiadali, aby bola doma včas, aby sa vychystala. Domov sa vrátila večer, nasledujúce ráno okolo 05,00 hod. ešte spala v izbe so svojou dcérou. Na liečenie odišla s políciou, ktorá pre ňu prišla večer. Podľa výpovede matky obžalovanej, na liečenie ju mal odviešť otec, ktorý ale na skutočnosť, že pri tom napokon asistovala polícia, reagoval tak, že dôvod nepozná, lebo v tom čase nebol doma. Ich dcéra, sestra obžalovanej, N. H., ktorá jej tiež potvrdila alibi, k tomu vypovedala, že na liečenie ju mal odviešť otec v piatok alebo v sobotu, záležalo to len od ich rozhodnutia, ale už v piatok večer pre sestru prišla polícia. Na tieto okolnosti sa pamätala aj s odstupom času, pretože jej setra potrebovala ústavnú liečbu, dovtedy sa liečila iba ambulantne. Na rozdiel od svojho otca netvrdila, že v tom čase s nimi býval aj jej druh, pretože bola s ním vtedy pohádaná a žili oddelene.

Svedok Ing. I. S. vypovedal, že je riaditeľom autoservisu vo firme D. s.r.o. Košice, ktorá je napojená na pult centrálnej ochrany SBS G1 Monitor. Dňa 28. 1. 2011 o 05,13 hod. bol telefonicky vyzvaný, že o 04,59 hod. došlo k narušeniu chráneného objektu. Na mieste činu zistil, že na sklade autoservisu je vypáčené okno a po príchode polície zistil rozsah krádeže. Objekt firmy sa nachádza v zadnej časti areálu, ktorý začína asi po 100 m za čerpacou stanicou Jurki, a nachádza sa v ňom asi 30 firm, ku každej vedie účelová komunikácia z hlavnej cesty v tomto dvore. Za oknom skladu, kde došlo k vlámaniu, je cesta o šírke asi 4 m, po ktorej chodia aj kamióny, vedie k susednej spoločnosti, nie je tam osvetlenie. Pozdĺž tejto cesty je oplotenie ďalšej firmy, za ktorým sú strážne psy, ich brechtot na akýkoľvek pohyb bolo vždy počuť.

Zo zápisnice o ohliadke miesta činu a fotodokumentácie je zistiteľné, že tam boli zaistené dve biologické stopy - dva ohorky cigariet, ktoré sa nachádzali blízko seba asi 1,2 m pred vypáčeným oknom a v miestnosti skladu boli zaistené 4 trasologické stopy.

Kriminalistický a expertízny ústav PZ Košice, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie vypracoval k týmto stopám znalecké posudky. K cigaretovému ohorku označenému ako stopa č. 1 bolo analýzou DNA zistené, že pochádza od osoby mužského pohlavia a k cigaretovému ohorku č. 2, že pochádza od osoby ženského pohlavia. DNA profily zaistených stôp boli vložené do príslušnej kategórie národnej databázy DNA. Porovnaním DNA profilu zo stopy č. 1 s porovnávacou vzorkou DNA profilu J. R. bola zistená zhoda, zhoda bola zistená aj pri porovnaní DNA profilu zo stopy č. 2 s porovnávacou vzorkou obž. W. H..

Pri troch zo štyroch trasologických stôp bola zistená zhoda plošných útvarov so vzorom podošvy obuvi J. R. - čiernej športovej obuvi zn. ADDIDAS.

Výšku škody spôsobenej krádežou vyčíslila poškodená strana podľa druhu a počtu odcudzených predmetov a ich jednotkovej ceny, škoda na zariadení bola určená odborným vyjadrením súdnej znalkyne Ing. N. H..

Podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, ktorý vypracovali súdne znalkyne MUDr. Y. Q. a MUDr. V. I. Y. vyplýva, že obžalovaná v čase činu ani v čase vypracovania posudku netrpela na žiadne duševné ochorenie, konštatovaná bola emočne nevyrovnaná porucha osobnosti a závislosť od pervitínu. Ochranné liečenie by nespĺnilo svoj účel vzhľadom na negatívny postoj obžalovanej k liečbe.

Zo správy odborného liečebného ústavu psychiatrického, n.o. Predná Hora vyplýva, že obžalovaná nastúpila výkon ústavnej ochrannej protitoxikomanickej liečby o 02,30 hod. dňa 29. 1. 2011.

Na základe týchto výsledkov dokazovania súd dospel k záveru, že sa žalovaný skutok stal, že ho spáchala obžalovaná a že konaním popísaným vo výrokovvej časti rozsudku naplnila po stránke objektívnej znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods.

2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona a že po stránke subjektívnej konala vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Tr. zákona.

Obranu obžalovanej potvrdzoval J.. R. a jej rodičia a sestra. Tieto výpovede súd vyhodnotil ako nepravdivé, účelové, u J.. R. z dôvodu, aby sa sám vyhol trestnej zodpovednosti a u najbližších príbuzných obžalovanej z dôvodu, aby jej pomohli vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Obžalovaná na začiatku trestného stíhania tvrdila, že J.. R. vôbec nepozná a preto nemohla s ním byť na mieste činu. Zmenu výpovede vysvetlila tým, že chcela pred jeho družkou týmto tvrdením uchovať v tajnosti, že sa s ním stretáva. Pre družku J.. R., Z. I. H., ako vyplynulo z jeho výpovede, to však nemohla byť nová informácia, keď sám uviedol, že po zistení, že jej zahýba, družka volala obžalovanej, naťahovala sa s ňou a asi sa aj stretli, hádali a boli v minulosti dokonca kamarátky. Obžalovaná na rozdiel od J.. R. tvrdila, že s jeho družkou nemala nikdy žiaden vzťah.

Podľa neskoršej výpovede sa obžalovaná nachádzala s E. R. na mieste činu preto, že išlo o „zašité miesto“, Tomu ale malo predchádzať niekoľko hodinové vozenie sa s ním na verejnosti po celom meste, čo logicky odporuje jej prvotnej verzii o záujme utajiť ich stretnutie. Súd nevyhodnotil miesto činu ako „zašité miesto“, teda vhodné na prípadné intímne zblíženie sa obžalovanej a E. Hricka, pretože ide o miesto nachádzajúce sa v komplexe niekoľkých desiatok súkromných firiem, u ktorých ani večerná doba nemusí znamenať, že sa tam nebudú pohybovať ich majitelia, obchodní partneri, dodávatelia či pracovníci súkromných bezpečnostných služieb. Navyše bolo preukázané aj to, že za oplotením, ktoré je bezprostredne vedľa komunikácie, na ktorej malo byť odstavené vozidlo spoluobžalovaného po dobu asi 15 minút, sa nachádzali strážne psy susednej firmy, ktorých brechot bolo počuť v pracovnej dobe aj v priestoroch poškodenej spol. D. s.r.o. Košice.

Alibi, ktoré obžalovanej poskytovali jej rodičia a sestra, lebo si jej prítomnosť doma pamätali kvôli jej nástupu liečby, nie je súdom akceptované, pretože obžalovaná sa mala vrátiť domov vo večerných hodinách dňa 27. 1. 2011 preto, aby sa stihla vychystať, aby dňa 28. 1. 2011 ju mohol jej otec odvieť na Prednú Horu. Obžalovaná však ústavnú liečbu nastúpila za asistencie polície a až v skorých ranných hodinách dňa 29. 1. 2011. Zmenu spôsobu a času nástupu ústavnej liečby, obžalovaná ani vyššie uvedení svedkovia logicky nezrejmili.

Objektívnym dôkazom prítomnosti obžalovanej a J.. R. na mieste činu sú dve biologické stopy a výsledok ich expertíznej analýzy. Obžalovaná a E. R. zhodne tvrdili, že z vozidla, v ktorom iba fajčili a sedeli celý čas každý z nich na jednom z predných sedadiel, vôbec nevystúpili. Z fotodokumentácie a zápisnice o ohliadke miesta činu ale nepochybne vyplýva, že za takého stavu sa nemohli ohorky cigarety obžalovanej a cigarety J.. R. ocitnúť na tej istej strane cesty, jeden ohorok vedľa druhého.

Na tomto závere súdu nič nemení ani svedectvo J.. R., učinenia ktorého sa sám iniciatívne domáhal prostredníctvom návrhu obžalovanej. V podstate zopakoval svoju verziu z predchádzajúceho konania, až na to, že sa priznal a tvrdil, že skutok spáchal sám a svedomie mu bráni, aby obžalovaná ako nevinná znášala trestnú zodpovednosť za skutočného páchatel'a. Súd mu neuveril, pretože neobstojí jeho tvrdenie, že vzhľadom na dôkaznú situáciu počítal s určitosťou, že na hl. pojednávaní musí byť oslobodený a rovnako tak aj obžalovaná. Ak by to bola pravda, už vtedy mohol iba svojím priznaním a výslovným odmietnutím jej účasti na čine preukázať, ako veľmi mu záleží na tom, aby nevinná osoba neniesla popri ňom trestnú zodpovednosť. J.. R., ktorý má dostatočné skúsenosti s rozhodovaním orgánov činných v trestnom konaní a súdov, si totiž musel byť vedomý, že jeho priznanie samo o sebe by na jeho odsúdenie aj tak nepostačovalo, pokiaľ by nekorešpondovalo aj s ostatnými dôkazmi, ktoré boli vo veci zadokumentované a na súde vykonané.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd vychádzal zo základných zásad ukladania sankcií, ktoré sú uvedené v ust. § 34 Tr. zákona a nasl., teda prihliadal najmä na osobu páchatel'ky, jej pomery, možnosti jej nápravy a priťažujúce či poľahčujúce okolnosti.

Obž. W. H. je nezamestnaná, z miesta bydliska je hodnotená iba evidenčne. V odpise registra trestov má od r. 2009 osem záznamov, v piatich prípadoch ide o majetkovú trestnú činnosť a v posledných troch o prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Pri troch odsúdeniach už platí fikcia zahladenia

odsúdenia. U obžalovanej súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, priťažilo jej, že už bola súdne trestaná / § 37 písm. m/ Tr. zákona /.

Podľa § 38 ods. 2 , ods. 4 Tr. zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností a ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. V teraz súdnej veci je trestná sadzba šesť až 36 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 2 Tr. zákona ustanovenie odseku 1 / o podmienkach podmiennečného odloženia výkonu trestu odňatia slobody / sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Obžalovaná spáchala teraz súdený úmyselný tr. čin v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia vo veci Okresného súdu Košice II sp. zn. 7T 20/2010, ktorá jej plynula od 30. 7. 2010 do 30. 7. 2011.

Obžalovaná spáchala skutok pred dorúčením trestných rozkazov Okresného súdu Revúca vo veciach sp. zn. 2T 179/2011 a sp. zn. 2T 5/2012 a dorúčením trestného rozkazu Okresného súdu Košice I sp. zn. 0T 96/2013, preto jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody , pre výkon ktorého bola zaradená do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia, pretože posledných desať rokov pred spáchaním skutku nebola vo výkone trestu odňatia slobody pre inú úmyselnú trestnú činnosť.

Poškodená strana si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, výška ktorej bola preukázaná, preto súd v rámci adhézneho konania uložil obžalovanej aj povinnosť nahradit' škodu spôsobenú krádežou a poškodením zariadenia, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal spol. D. s.r.o. Košice v súlade s ust. § 288 ods. 2 Tr. poriadku na konanie o veciach občianskoprávných.

Súd rozhodol skutkovo a právne v zmysle obžaloby, do výroku rozsudku zahrnul aj J. R.. Podľa Zbierky rozhodnutí a stanovísk súdov SR ročník 1997 č. 30 ak sa viedlo spoločné konanie proti viacerým spolupáchatel'om a neskôr došlo k vylúčeniu jedného alebo viacerých spolupáchatel'ov na samostatné konanie / § 23 ods. 1 Tr. poriadku /, nepôjde o prejudikovanie viny, ak súd v odsudzujúcom rozsudku, ktorý sa týka ďalších /nevylúčených/ spolupáchatel'ov, v znení skutkovej vety uvedie vecnú súvislosť konania vylúčeného spolupáchatel'a / doteraz neodsúdeného /, s konaním ostatných spolupáchatel'ov . / Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. 12. 1997 sp. zn. Ndt 180/97 /

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresný súd Košice II. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.